

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"ב - חלק י"ג

קונטרס 943

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ועיניך, מדמעה, כי יש שכר לפעלתך נאם ה', ושבנו מארץ אויב, ויש תקנה לאחריתך, נאם ה', ושבנו בנים לגבולם" (ירמיהו, ל"א, י"ד-ט"ז). מה נאמר מה נדבר, אם על גלות ראשון שהיה רק לשבעים שנה הרעשה רחל אמנו את העולם, מה תאמר עתה בגלות המר והנמקת הזה אשר למעלה מאלף ותשע מאות שנה שאנחנו בגולה אחר גולה, מפזרים ונדחים בארבע כנפות הארץ, תחת על מלכים ושרים, ואנחנו שפלים ונבזים ונקוצים כסוחים אנו בעיניהם, ובכל יום, קללתו מרבה מחברו, ועקר כונתם, לעמוד על נפשנו להעביר דת תורתנו הקדושה, ולא יזכר להם שם ישראל עוד, גם על תנוקות של בית רבן נתנו עיניהם האיד להעבירם מאמונתם המחזקת להם מאבותיהם, מה תאמרי רחל אמנו, איך תוכלי לנוח בקברך, הקיצו התעוררו לישני חכרון ומשה רבינו מהימנא וכל אבותינו הקדושים, ואלהו הנביא ורבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו זכותם יגן עלינו. עמדו נא, התיצבו נא, חלי פני כבודו יתברך בעד שארית פליטת עמך בית ישראל, הנאנחים והנאנקים, בדודים ושוודים, שפלים ונבזים, נתונים בסתר המדרגה, עד מתי אלהים יחרף צר, ינאץ אויב שמך לנצח, עד מתי רשעים יעלוזו ובניך בוז יבזו, עד מתי לא תרחם על ישראל עמך ועל ארצך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך, הנה זאת תורת הבית. ההיכל והר הבית היה לשמיר ושית. "עלה כלו קמושנים. כסו פניו חרלים", "שועלים הלכו בו" (ואיבנו פלילים, ובאו בו פריצים ויחללוהו, בבית תפילה, כל ערל וטמא נותן תפילה). והעיר הקדושה רבת המעלות עיר אלהים סלה, הנה היא עתה שמא ושאייה, ואם אנחנו בעונותינו ועונות אבותינו גרמנו את כל אלה, הלא אתה בעל הרחמים, הלעולמים תזנח ותאנף לנצח, "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה". לכן באנו לפניך בכפיפת קומה ובהכנעת רוח ובשפלות הנפש ובשכירת לב. שתזכר לנו זכות אבותינו הקדושים וזכות הצדקנית רחל אמנו, ותכפר לנו על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך, ותעזרנו לשוב בתשובה שלמה לפניך, ותאריך ימינו בשוב ושבנותינו בנעימים על האדמה אדמת הקדש. ותסיר מאתנו כל המניעות המבלבלים אותנו מעבודת הקדש. בכדי שנוכל ללמוד וללמד, לשמור

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תִלְמוּד תּוֹרָתְךָ וּמִצְוֹתֶיךָ בְּכוֹנֶה שְׁלָמָה וְרִצּוּיָה, בְּלִי שׁוּם טְרֵדָה וְהֶסֶר מִמֶּנִּי וּמִכָּל עֲמָךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל מִינֵי חוּלִי (ובִּפְרָט מִהַחֹלָה...פב"פ). וְתֵן לָנוּ כַח וּבְרִיאוֹת הַגּוֹף, שְׁנוּכָל לְעִבּוֹד אוֹתְךָ יוֹמָם וּלְיָלָה בְּלִי רַפְיוֹן, וְתֵן לָנוּ פְרִנְסָה טוֹבָה וּגְשָׁמִים בְּעֵתָם, שְׁתֵּהא הַשָּׁנָה הַזֹּאת מְבֻרָכָת בְּכָל מִינֵי תְבוּאוֹת וְכָל מִינֵי פְרוֹת, וְכָל מִנֵּי יִרְקוֹת, וְתֵן סְפוּקָנוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד דֵּי מַחְסְרוֹ, וְלֹא יַחְסֹר לָנוּ כָּל טוֹב כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְזַכְנוּ לְגִדֹּל אֶת בְּנֵינוּ (ובִּפְרָט... פב"פ. וּמִי שֵׁשׁ לוֹ בָּנִים בְּחוּצָה לְאַרְץ, יֹאמֶר: וְתַזְכְּנוּ לְשִׁמוֹעַ בְּשׁוּרוֹת טוֹבוֹת מִבְּנֵי וְכו'. וּפִרְט כָּל אֶחָד מִקְרוּבָיו וּמִיָּדְעֵיו). שְׁתַּצְלִיחַ לָהֶם בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. וְהִנְנִי בְּלִי נֶדֶר נוֹתֵן שָׁמֶן לְמֵאוֹר לְעֵלְוֵי נִשְׁמַת רַחֵל אֲמֵנוּ, וְנִשְׁמַת רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֶּסֶךְ, וְנִשְׁמַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים (וְלִהְיוֹת בְּנֵי פב"פ וכו'), שִׁיֵּאֲרִיכוּ יְמֵיהֶם וּשְׁנוּתֵיהֶם, וְלֹא יָמוּת שׁוּם אֶחָד מִבְּנֵיהֶם בְּחַיֵּי אֲבִיהֶם וְאִמָּם. וְיִזְכּוּ לְבָנִים צַדִּיקִים וְכַשָּׁרִים בְּכָל מַדּוּת. וְתִזְמִין לָהֶם זְוִיג כָּשֶׁר וְרֵאוּי לָהֶם, וְלֹא יֵרָאֶה וְלֹא יִשְׁמַע שׁוּם שָׁמֶץ פְּסוּל בְּזִרְעָנוּ וּמִשְׁפַּחְתָּנוּ, וְנִזְכֶּה לְרֵאוֹתָם יְחַד בְּקַבּוּץ גָּלִיּוֹת וּגְאֻלָּה שְׁלָמָה, בַּעֲגָלָא וּבְזָמַן קָרִיב, אֲמֵן סֵלָה, יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמָרִי פִּי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ, ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי.

נִגִּיד בִּיחַד תִּהְיֶה פֶּרֶק ק"ל:

א. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְמָקִים קִרְאָתֶיךָ ה'. ב. אֲדֹנֵי, שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תִּהְיֶינָה אֲזִנֶּיךָ, קִשְׁבוֹת לְקוֹל, תִּחַנּוּנֵי. ג. אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמָר יְהִי אֲדֹנֵי, מִי יַעֲמִד. ד. כִּי עֲמָךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן, תִּנְרָא. ה. קוֹיָתִי ה', קוֹתָה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלְתִּי. ו. נִפְשִׁי לְאֲדֹנֵי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר, שְׁמָרִים לְבַקֵּר. ז. יַחַל יִשְׂרָאֵל, אֵל ה' כִּי עִם ה' הַחֲסֵד וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְדוּת. ח. וְהוּא, יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל, עֲוֹנוֹתָיו. עַד כָּאֵן.

עַל כֵּן בּוֹאוּ וְנִתְמַסֵּר לְמַעַן הַגְּאֻלָּה, וְנִתְקַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה, וְכָל יִשְׂרָאֵל יִלְמְדוּ זֶהֱר הַקָּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם, וְאִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵּן, אֲשַׁרֶּיךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְטוֹב לָךְ לְעוֹלָם הַבָּא, וּבִדְאִי תִּכְף נִגְאָל, כְּדֹאִיתָא בְּזֶהֱר רַעֲיָא מִהֵימָנָא פְּרִשְׁתָּ נִשְׂא (דף קכ"ד, ב): דְּבִגִּינָה "וּקְרֵאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ", וּבִזְכוּתִיהָ יִתְקַיֵּם "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֹכַר". וְכִלְנוּ כְּאֶחָד נִזְכֶּה שְׁיִקֵּים בְּנוֹ נְבוּאָת הַרְשָׁבִי "זְכָאָה דָּרָא דְּהָאִי אֲתַגְלִיא בִּיהָ וּבְסִגּוּלָתוֹ וּקְרֵאתֶם דְּרוֹר".

- סְפָרִים עַל "גּוֹדֵל מַעֲלַת לִימוּד הַזּוֹהַר הַקָּדוֹשׁ" בַּהֲמַשְׁכִּים -

וְהִינוּ וַיִּפֹּן כ"ה וכו"ה וַיֵּרָא כִּי אֵין
אִישׁ. כְּנֻגְדָם עֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ
אוֹתִיּוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע עֲרֵבִית
וְשַׁחֲרִית בְּפֶסוּק הָרִאשׁוֹן שֶׁל
קְרִיאַת שְׁמַע, וְאֵין לְהֵאָרֵץ יוֹתֵר.
וְכָל מִי שֶׁקֹּרֵא קְרִיאַת שְׁמַע עֲרֵב
וּבֹקֶר, כְּאֵלוּ מְקוֹמֵי וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם
וְלַיְלָה.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ. מִי
הַמְשַׁכִּילִים? אֵלוּ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה.
יִזְהָרוּ - אֵלוּ הַנִּקְדוֹת שְׁמַאֲיֵרוֹת
בְּאוֹתִיּוֹת כְּנֻשְׁמָה בְּגוֹף. כְּזֶה -
אֵלוּ טַעְמֵי תּוֹרָה, שֶׁהֵם כְּתָרִים עַל
רֹאשֵׁי הָאוֹתִיּוֹת, כְּרֻקֵּעַ שֶׁהוּא עַל
הָאָרֶץ כְּכֹתֵר. וְהָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּקְדוֹת
וְהַטַּעְמִים הֵם כְּנֻשְׁמָה וְרוּחַ וְנֶפֶשׁ.
הָאוֹתִיּוֹת הֵן מֵצֵד הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא
כְּרֹבֵעַ, וְהַנִּקְדוֹת כְּעֵגוּל שְׂבָאִים
כְּעֵגוּל מִשּׁוּם שֶׁהֵם כְּמוֹ אָדָם שֶׁל
יִצְיָרָה. הַנִּקְדוֹת הֵן מֵצֵד הָרוּחַ
כְּאוֹתֵם הַגְּלָגָלִים שְׂבָאִים בְּגִלְגּוֹל.
וְכִמּוֹ שֶׁהָרוּחַ מְנַהִיגָה אֶת כָּל
הָעָרָקִים שֶׁל הָדָם שְׂדוּפָקִים מִן
הַלֵּב, כִּף הָאוֹתִיּוֹת מִתְנַהֲגוֹת
לְנִקְדוֹת. וְסוּד הַדָּבָר - אֵל אֲשֶׁר
יְהִיָּה שְׁמָה הָרוּחַ לִלְכֵת לִלְכוּ.

מִשּׁוּם שֶׁרוּחֹו שֶׁל אָדָם מִשּׁוּם
נִטְלָה, מִהִדְרָגָה שְׁנָאֵמֶר בָּהּ
(יחזקאל א) כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים,
שֶׁהֵם גּוֹף לְרוּחַ לְנִקְדוֹת, שְׂאוֹתֵן
רוּחוֹת הַקְדוּשׁוֹת הֵם מְרוּחַ
הַחַיָּה. הַנֻּשְׁמָה בָּאָה מִהַפְסָא
וּמִשּׁוּם שֶׁשֵּׁם יְהוָה, שֶׁהוּא מְנַהִיג
אֶת הַכָּל, הַטַּעְמִים שֶׁהֵם הַכְּתָרִים
שֶׁל הַתּוֹרָה הֵם מֵצֵדָה.

בֹּא וְרֹאֵה, כָּל הָאוֹתִיּוֹת הֵן מֵצֵד
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁכִּלּוּלוֹת
בְּשִׁכְיָנָה. הַצִּדִּיק נֹסֵעַ לְשִׁמְאֵל
שֶׁהוּא יִצְחָק. ק"ץ ח"י, חִי
הַעוֹלָמִים קָשׁוּר בְּשִׁמְאֵל,
וְהַשִּׁכְיָנָה הַתַּחְתּוֹנָה מֵצֵד הַשִּׁמְאֵל
נֹאמֶר בָּהּ וְהָאָרֶץ הִיָּתָה תַּהוּ.
וּמֵצֵד הַלְמִין וְבַהּ, בּוֹ הוּא. וּמֵצֵד
הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי וְחֻשָּׁן עַל פְּנֵי

וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. לְקַבְּלָהּ כ"ה אֶתְּוֹן דְּקְרִיאַת
שְׁמַע עֲרֵבִית וְשַׁחֲרִית בְּקִרְאָה קְדָמָה דְּקְרִיאַת
שְׁמַע. וְלִית לְאַרְבָּא יִתִּיר וְכָל מָאן דְּקִרְאָה
קְרִיאַת שְׁמַע עֲרֵב וּבֹקֶר, כְּאֵלוּ מְקוֹמֵי (יחזקאל ח)
וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ. מִי מְשַׁכִּילִים. אֵלִין אֶתְּוֹן
דְּאוֹרִיתָא. יִזְהָרוּ אֵלִין נִקְוִדִין
דְּנִהָרִין בְּאֶתְּוֹן כְּנֻשְׁמָתָא בְּגוֹפָא. כְּזֶה. אֵלִין
טַעְמֵי תּוֹרָה דְּאֶנּוּן כְּתָרִין עַל רִישֵׁיהּ דְּאֶתְּוֹן,
כְּרֻקֵּעַ דְּאִיהּ עַל אֶרְעָא כְּכֹתֵרָא. וְאֶתְּוֹן
וְנִקְוִדִי וְטַעְמֵי אֶנּוּן כְּנֻשְׁמָתָא וְרוּחָא וְנֶפֶשָׁא.
אֶתְּוֹן אֶנּוּן מִסְטָרָא דְּנֶפֶשָׁא דְּאִיהּ בְּרֹבֵעָא.
וְנִקְוִדִין בְּעֵגוּלָא דְּאֶתְּוֹן בְּעֵגוּלָא בְּגִין
דְּאֶנּוּן כְּאָדָם דִּיצִירָה. נִקְוִדִין אֶנּוּן מִסְטָרָא
דְּרוּחָא כְּאֶנּוּן גְּלָגָלִין דְּאֶתְּוֹן בְּגִלְגּוּלָא. וְכִמּוֹ
דְּרוּחָא אֲנַהִיג לְכָל עָרָקִין דְּדָמָא דִּדְפָקִין מִן
לְבָא, הֵכִי אֶתְּוֹן מִתְנַהֲגִין לְגַבֵּי נִקְוִדִין. וְרִזָּא
דְּמִלָּה (יחזקאל א ב) אֵל אֲשֶׁר יְהִיָּה שְׁמָה הָרוּחַ
לִלְכֵת יִלְכוּ.

בְּגִין דְּרוּחָא דְּבִר נָשׁ מִתְמָן אֶתְנַטִּילַת מִדְּרָגָא
דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (יחזקאל א) כִּי רוּחַ הַחַיָּה
בְּאוֹפְנִים. דְּאֶנּוּן גּוֹפָא לְרוּחַ לְנִקְוִדִין. דְּאֶנּוּן
רוּחִין קְדִישִׁין מְרוּחַ הַחַיָּה אֶנּוּן. נִשְׁמָתָא אֶתִּי
מִפּוֹרְסֵיָא. וּבְגִין דְּתִמָּן יְהוָה דְּאִיהּ מְנַהִיג
כָּלָא. טַעְמֵי דְּאֶנּוּן כְּתָרִין דְּאוֹרִיתָא אֶנּוּן
מִסְטָרָהּ.

הָא חֲזִי, כָּל אֶתְּוֹן אֶנּוּן מִסְטָרָא דְּאֶתְּוֹן
דְּאוֹרִיתָא דְּכִלְיָל בְּשִׁכְיָנָתָא. צִדִּיק אִיהּ
נִטִּיל לְשִׁמְאֵלָא דְּאִיהּ יִצְחָק, ק"ץ ח"י, חִי
עַלְמִין קָשִׁיר בְּשִׁמְאֵלָא. וְשִׁכְיָנָתָא תַּתָּא
מִסְטָרָא דְּשִׁמְאֵלָא אֶתְמַר בָּהּ, (בראשית א ב) וְהָאָרֶץ
הִיָּתָה תַּהוּ. וּמִסְטָרָא דִּימִינָא וְבַהּ, בּוֹ הוּא.
וּמִסְטָרָא דְּעֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא וְחֻשָּׁן עַל פְּנֵי

תהום (שם). ואלו הם הלבושים של השכינה התחתונה בגלות. ומי גרם את זה? אלא הקדוש ברוך הוא קדם שברא העולם היה נסתר יהוה.

אחר כך התפשטה ה' למטה, ונאמר בו והארץ היתה תהו ובהו. וסוד הדבר - אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה' בראם. הרי לך שהיה לבושו תהו. ומשום כך כי לא המטיר ה' אלהים וגו' (שם ב), לא ירדה עליו נביעה, משום שאדם אין. שהיה בעלה נסתר למעלה באין, עד שהתפשטה ה' מן יהו שהוא בינה ס, שהיא מקור הנביעה שהיא נקדה נסתרת. ומיד והשקה את כל פני האדמה.

וקדם שיירדה, היה הקדוש ברוך הוא בונה עולמות ומחריבן, משום שלא היתה נביעה יורדת. באותו זמן שיירדה הנביעה לה', היתה הראשית מחסד. זהו שכתוב אמרתי עולם חסד יבנה. ומשום כך לא תהו בראה, לשבת יצרה. ונאמר בה (בא) לא טוב היות האדם לבדו.

ובזמן שהיה תהו, אמר אלהים לנח (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני. וזה הקץ של יצחק, שנאמר בו כי אתה ראיתי צדיק לפני בדור הזה (שם). שאם אתה מבקש רחמים עליהם, (לא תחרבם וכן הראה לו ברמז בסוף הימים, כדי שיבקש רחמים עליהם) ולא ימות משיח שהוא מצד השמאל. אמר לו, והרי בונה עולמות ומחריבן היה קדם שנברא העולם. אלא מגיד מראשית אחרית, שהקדוש ברוך הוא ראה במחשבתו כל הדורות שהיה בונה, ונחרבו קדם שנבראו. ראה שהיו עושים מעשים שנחרבו, וכיון שברא ומנע מהם ברכות, החשיב אותם כאלו החרבו אותם.

תהום (שם). ואלו אנון לבושים דשכינתא תתאה בגלותא. ומאן גרים האי. אלא קדשא בריך הוא קדם דברא עלמא הוה סתים יהוה.

לבתר אתפשט ה' לתתא ואתמר ביה והארץ היתה תהו ובהו. ורזא דמלה (שם ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה' בראם. הרי לך דהוה לבושה תהו. ובגין דא כי לא המטיר ה' אלהים וגו' (שם ב). לא הוה נחית נביעו עליה. בגין דאדם אין, דהוה בעלה לעלא סתים באין. עד דאתפשט ו' מן יהו דאיהו בינה ס דאיהי מקורא דנביעו דאיהי נקדה סתימאה. ומיד והשקה את כל פני האדמה.

וקדם דנחתת הוה קדשא בריך הוא בונה עולמות ומחריבן בגין דלא הוה נביעו נחית בההיא זמנא דנחת נביעו לגבי ה', הוה שירותא מחסד הדא הוא דכתיב (תהלים פט ג) אמרתי עולם חסד יבנה. ובגין דא (ישעיה מה יח) לא תהו בראה לשבת יצרה, ואתמר בה (נ"א ביה) (בראשית ב יח) לא טוב היות האדם לבדו.

ובזמנא דהוה תהו אמר אלהים לנח (בראשית ו ג) קץ כל בשר בא לפני. ודא קץ דיצחק דאתמר ביה כי אתה ראיתי צדיק לפני בדור הזה (שם ז א). דאי אנת בעי רחמי עליהו. (לא איתחרבו וכן איתו ליה ברמז בסוף יומא בגין דיהא בעי רחמי עליהו) (דף קכח ע"ב) ולא ימות משיח דאיהו מסטרא דשמאלא. אמר ליה והא בונה עולמות ומחריבן הוה קדם דאתברי עלמא אלא (ישעיה מו י) מגיד מראשית אחרית דקודשא בריך הוא חזא במחשבתה כל דרין דהוה בונה ואתחריבו קדם דאתבריו. חזא דהוה עבדין עובדין דאתחריבו וכיון דברא ומנע ברפאן מניהו, חשיב לון כאלו הוא חריב לון.

וזה מדבר על סוף הימים
שהתולדות הללו הרעים היו
גורמים שהנהר יחרב ויבש.
הנביעה שלו בשני עולמות,
בשכינה העליונה ובשכינה
התחתונה. וזהו יחרב - בבית
ראשון, ויבש - בבית שני. ולנח
התגלה מה שהיה עתיד להיות,
ולא בקש רחמים עליהם.

עד שבא משה ובקש רחמים.
ועתידים היו ישראל שלא יצאו
אלא אחד מעיר ושנים
ממשפחה, מצד הגבורה שהיא
הדיו, והנה חוזר העולם לתהו
ובהו. ומשום שבקש משה
רחמים עליהם, השמאל דוחה,
ולא יצאו בו ישראל. וימין
מקרבת, שהיא ימין מטה כלפי
חסד. ומשה, משום שנתן עצמו
עליהם, נתן תקף לדרגתו שהיא
העמוד האמצעי, שהיא התורה
שנתנה בלמין. והו שכתוב (דברים
א) מימינו אש דת למו, ומשום
זה הגאלה תלויה בו. והו שכתוב
לא יסור שבט מיהודה וגו', עד
פי יבא שיל"ה, שהוא משה
בחשבונו? סוד צדיק, בו ס"ו
תהא דוחה.

אף על גב שבארנו בו כל הנפש
הבאה ליעקב מצרימה וששים
ושש. משום שנקשר בשמאל,
וימין מקרבת. משום שפלו
מפני העמוד האמצעי, שס"ו הם
ששים מסכתות וששה סדרי
משנה שנתנו מגבורה, שהיא
השמאל. ששים גבורים נקראו,
שנוסעים מגבורה ששם תורה
שבעל פה, שהיא שכינה
תחתונה, הכלל של ששים
מסכתות וששה סדרי משנה.

שהתורה שבכתב היא הלב,
הכלל מל"ב אלהים, ותורה
שבעל פה - פה. והו הלב לפה
לא גלה, משום שעתיד השמאל

ודא ממלל על סוף יומין דאלין תולדין בישין
הו גרמין (איוב יד יא) דנהר יחרב ויבש. נביעו
דילה בתרין עלמין שכינה עלאה ושכינה
תתאה. ודא איהו יחרב בבית ראשון, ויבש
בבית שני. ולנח אתגליא מה דהוה עתיד
למהוי, ולא בעא רחמי עליהו.

עד דאתא משה ובעא רחמי. ועתידין הו
ישראל דלא יפקון אלא (ירמיה ג יד) חד מעיר
ושנים מממשפחה, מסטרא וגבורה דהוא דין.
ואתחזר עלמא לתהו ובהו. ובגין דבעא משה
רחמין עליהו שמאל דוחה ולא יפקון ביה
ישראל וימין מקרבת דאיהו ימינא מטה כלפי
חסד. ומשה בגין דהיה גרמה עליהו, יהב
תקפא לדרגה דאיהו עמודא דאמצעיתא,
דאיהו אורייתא דאתיהיבת בימינא. הדא הוא
דכתיב (דברים לג ב) מימינו אש דת למו. ובגין דא
פרקנא ביה תליא הדא הוא דכתיב (בראשית מט ו)
לא יסור שבט מיהודה וגו'. עד פי יב'א
שיל"ה, דאיהו משה בחשבונו יסוד צדיק ביה
ס"ו תהא דוחה.

אף על גב דאוקימנא ביה (שם מט כו) כל הנפש
הבאה ליעקב מצרימה וששים ושש. בגין
דאתקשר בשמאל וימין מקרבת. בגין דתליא
מנה עמודא דאמצעיתא דס"ו אנון שתין
מסכתות ושית סדרי משנה דאתיהיבו
מגבורה. דאיהו שמאלא. ששים גבורים
אתקריאו דנטלין מגבורה דתמן אורייתא דבעל
פה דאיהו שכינתא תתאה כללא דששים
מסכתות ושית סדרי משנה.

דאורייתא דבכתב איהי לבא כללא מל"ב
אלהים, ואורייתא דבעל פה פומא.
ודא איהו לבא לפומא לא גלי. בגין דעתידיא
שמאלא דאיהו פומא לאתדחיא וכגונא דלבא

אִיהוּ סְתִים הָכִי פִרְקָנָא סְתִימָא בְּלָפָא וּפּוּמָא
דְּאִיהוּ גְלִיָא, לֹא אֲתַגְלִי פִרְקָנָא. וּבִגִּין דְּכֻלָּא
תְּלִיָא בִימִינָא, אָמַר (רות ג יג) חֵי ה' שְׁכֵבִי עַד
הַבֶּקֶר, וּבִגִּין דְּפִרְקָנָא תְּלִיָא בִימִינָא אָמַר
הַנְּבִיא (ישעיה ג א) וְזָרַע ה' עַל מִי נִגְלָתָהּ. עַל מִי
וְדָאִי דְּאֲתַמֵּר בֵּיהּ (איכה ב יג) מִי יִרְפָּא לָךְ. הָדָא
הוּא דְּכֻתִּיב (איכה ב) מָה אֲעִידֶךָ מָה אֲדַמָּה לָךְ.
הַהוּא דְּאֲתַמֵּר בֵּיהּ (שמות ג יג) וְאָמְרוּ לִי מָה שְּׁמוֹ
מָה אָמַר. בַּמֶּ"ה יִיְתִי נַחֲמָה וּבַמֶּ"י אֶסְוֹתָא.
הָדָא הוּא דְּכֻתִּיב מָה אֲשֹׁרֶה לָךְ וְאַנְחֻמָּךְ מִי
יִרְפָּא לָךְ. דְּמַשֶּׁה אִיהוּ מָה שְּׁמוֹ וּבֵיהּ יִהְיֶה
נַחֲמָה.

וּבִגִּין דָּא כָּפַל קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא שְׁמָה (שם פסוק
ד) מֹשֶׁה מֹשֶׁה, חֵד עַל פִּרְקָנָא קִדְמָאָה,
וְחֵד עַל בְּתִרְיָתָא. וּבִגִּין דָּא (שמות טו א) אֲזַי יִשִּׁיר
מֹשֶׁה. אֲזַי שָׁר לֹא נֶאֱמַר אֶלָּא אֲזַי יִשִּׁיר.

עֲשִׂירָאָה בְּתַפְלָה, וְדָא שְׁכִינְתָּא, עֲלֵה אֲתַמֵּר
(תהלים יז א) תַּפְלָה לְדָוִד שְׁמֵעָה ה' צְדָק.
וְדָוִד בְּרוּחַ קִדְשָׁא אָמַר עַל יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרִית
יוֹמִין דְּגִלּוּתָא (תהלים יז יג) בַּחֲנֹת לִבִּי פִקְדֹת לִלְלָה,
וְלִית לִלְלָה אֶלָּא גִלּוּת. וְאִיּוֹב מָה דְּאָמַר כֻּלָּא
הָיָה מִשָּׁל עַל יִשְׂרָאֵל דְּאָמַר (איוב י ט) כֻּלָּה עֲנָן
וַיִּלָּךְ, וְשָׁטָן בָּעָא לְקַטְרָגָא לִיהּ וְאָמַר קִדְשָׁא
בְּרִיף הוּא (שם לד לה) אִיּוֹב לֹא בִדְעַת יַדְבָּר.

וַיַּעֲקֹב בִּגִּין דִּחְזָא בְּרוּחַ קִדְשָׁא דּוּחָקָא דְּגִלּוּתָא
בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיָא, אָמַר (בראשית לב ח)
וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיַּצֵּר לוֹ. וּפְלִיג עֲמָא קִדְשָׁא
בְּגִלּוּת לְתַלְת סְטָרִין. הָדָא הוּא דְּכֻתִּיב (שם לג ב)
וַיִּשָּׂם אֶת הַשִּׁפְחוֹת וְאֶת יְלִדְיָהּ רֹאשְׁנָה בְּרִישָׁא
בְּגִלּוּתָא דְּאָדָם. וְאֶת לֵאָה וַיִּלְדֶּיהָ אַחֲרָנִים
וְאֶת רַחֵל וְאֶת יוֹסֵף אַחֲרָנִים (שם לג). וּבִגִּין דִּחְזָא
בְּתַר כֵּן עֲנִיּוּתָא וְצַעֲרָא דִּילְהוֹן אָמַר, וְשִׁבְתִּי
בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי (שם כח כא), דָּא מְקִדְשָׁא,

שְׁהוּא הָפָה לְהַדְחוֹת. וּכְמוֹ שְׁהִלֵּב
הוּא נִסְתָּר, כִּף הִגְאָלָה נִסְתָּרָת
בְּלָב. וְהָפָה, שְׁהוּא גְלִי, לֹא גְלָה
אֶת הִגְאָלָה. וּמַשּׁוּם שְׁהִלֵּב תְּלִיָּה
בִּימִין, אָמַר (רות ג) חֵי ה' שְׁכֵבִי עַד
הַבֶּקֶר. וּמַשּׁוּם שְׁהִגְאָלָה תְּלִיָּה
בִּימִין, אָמַר הַנְּבִיא (ישעיה ג א) וְזָרַע
ה' עַל מִי נִגְלָתָהּ. עַל מִי יִרְפָּא לָךְ, וְהוּ
שְׁנַאֲמַר בּוֹ מִי יִרְפָּא לָךְ. וְהוּ
שְׁכָתוֹב (איכה ב) מָה אֲעִידֶךָ מָה
אֲדַמָּה לָךְ, הַהוּא שְׁנַאֲמַר בּוֹ
וְאָמְרוּ לִי מָה שְּׁמוֹ מָה אָמַר.
בַּמֶּ"ה תְּבֵא הַנַּחֲמָה וּבַמֶּ"י
הַרְפּוּאָה. וְהוּ שְׁכָתוֹב מֶ"ה אֲשֹׁרֶה
לָךְ וְאַנְחֻמָּךְ מִי יִרְפָּא לָךְ. שְׁמַשֶּׁה
הוּא מָה שְּׁמוֹ, וּבּוֹ תִּהְיֶה נַחֲמָה.
וּמַשּׁוּם כִּף כָּפַל הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא
אֶת שְׁמוֹ מֹשֶׁה מֹשֶׁה, אֶחָד עַל
הִגְאָלָה הִרְאשׁוּנָה, וְאֶחָד עַל
הַאֲחֻרּוֹנָה. וּמַשּׁוּם זֶה אֲזַי יִשִּׁיר
מֹשֶׁה. אֲזַי שָׁר לֹא נֶאֱמַר, אֶלָּא אֲזַי
יִשִּׁיר.

הַעֲשִׂירִי בְּתַפְלָה, וְזוֹ הַשְׁכִּינָה,
עֲלֵיהּ נֶאֱמַר תַּפְלָה לְדָוִד שְׁמֵעָה
ה' צְדָק. וְדָוִד בְּרוּחַ קִדְשָׁא אָמַר
עַל יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים שָׁל
הַגִּלּוּת, (תהלים יז) בַּחֲנֹת לִבִּי פִקְדֹת
לִלְלָה. וְאִין לִלְלָה אֶלָּא גִלּוּת.
וְאִיּוֹב מָה שְׁאָמַר, הַכֹּל הָיָה מִשָּׁל
עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁאָמַר כֻּלָּה עֲנָן וַיִּלָּךְ.
וְהַשָּׁטָן רָצָה לְקַטְרָג עֲלֵיהּ, וְאָמַר
הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא, אִיּוֹב לֹא
בִדְעַת יַדְבָּר.

וַיַּעֲקֹב, מַשּׁוּם שְׂרָאָה בְּרוּחַ
הַקְדוּשׁ אֶת דִּחְקַת הַגִּלּוּת הַאֲחֻרּוֹנָה
בְּסוּף הַיָּמִים, אָמַר (בראשית לב)
וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיַּצֵּר לוֹ, וְחָלַק
הָעַם הַקְדוּשׁ בְּגִלּוּת לְשִׁלְשָׁה
צְדָדִים. וְהוּ שְׁכָתוֹב וַיִּשָּׂם אֶת
הַשִּׁפְחוֹת וְאֶת יְלִדְיָהּ רֹאשְׁנָה,
בְּרֹאשׁ בְּגִלּוּת שָׁל אָדָם. וְאֶת
לֵאָה וַיִּלְדֶּיהָ אַחֲרָנִים וְאֶת רַחֵל
וְאֶת יוֹסֵף אַחֲרָנִים (שם לג). וּמַשּׁוּם
שְׂרָאָה אַחֵר כֵּן אֶת הַעֲנִי וְהַצָּעֵר

שלהם, אָמַר וּשְׁבַתִּי בְּשָׁלוֹם אֶל
בֵּית אָבִי (שם כח), זֶה הַמִּקְדָּשׁ.
וְאָמַר וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד
לְלַבֵּשׁ.

וְדוֹד בְּגָלָל הַגְּלוּת אָמַר (שמואל א-
י) הָעַם רָעַב וְעַיִן וְצָמָא בַּמִּדְבָּר.
וּמִשּׁוֹם שָׂרָא הַשְׂכִּינָה חֲרָבָה
וַיִּבְשָׁה, הוּא הָיָה נוֹטֵל הַצֶּעֶר
בְּשִׁבְלֶיהָ. שְׂאֵחַר שָׂרָא שְׁחִזְרוּ
יִשְׂרָאֵל בְּתִשּׁוּבָה בְּשִׁמְחָה, תִּקַּן
עֲשָׂרָה מִיָּנִי תַּהֲלִים, וּבִסּוּף שֶׁל
כָּלֵם אָמַר (תהלים פו) תִּפְּלָה לְדוֹד
הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנִי וְגו'. רָאָה שֶׁכָּל
תִּפְּלוֹת הַנִּגּוֹן הָיוּ מִתְּעַטְפוֹת לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ, וְלֹא הָיוּ נִכְסוֹת עַד
שֶׁתִּכְנַס תִּפְּלַת הָעֲנִי. וְזֶה שֶׁכְּתוּב
תִּפְּלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֹף (שם קב),
שְׁעוֹטֵף כָּל תִּפְּלוֹת הָרָאשׁוֹנוֹת עַד
שֶׁנִּכְנְסַת תִּפְּלַת הָעֲנִי.

וּמִשּׁוֹם כִּף תִּפְּלַת (הָעֲנִי הַקָּדִים לְכָל מִי
הִיא תִּפְּלַת הָעֲנִי זֶה תִּפְּלַת) עֲרֻבִית שֶׁהִיא
רְשׁוֹת בִּפְנֵי עֲצָמָה בְּלֹא בַעֲלָהּ.
וּמִשּׁוֹם שֶׁהִיא בְּלֹא בַעֲלָהּ, הִיא
עֲנִיָּה וַיִּבְשָׁה וְצָדִיק עֲנִי וַיִּבֹשׁ.
וּתִפְּלַת הַשְּׁבִת הִיא צָדִיקָה לְעֲנִי
(שְׁלֹה), כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָה בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁמֵשׁ בִּשְׁבֹּת
צָדִיקָה לְעֲנִיִּים). וּמִשּׁוֹם זֶה צָרִיף אָדָם
שִׁיחָיָה הוּא כְּמוֹ עֲנִי לְשַׁעַר הַמֶּלֶךְ
בְּתִפְּלַת הָעֲמִידָה בְּכָל שָׁשֶׁת יָמֵי
הַחֹל בְּשִׁבְלֵי הַשְׂכִּינָה. וּמִתְּעַטֵּף
בְּעֵטוּף שֶׁל מִצְוָה כְּעֲנִי, וַיִּהְיֶה
בְּתִפְּלֵין כְּאֲבִיוֹן לְשַׁעַר הַהִיכָל
שֶׁהוּא אֲדָנִי, שֶׁכֵּף עוֹלָה לְחִשְׁבוֹן
הַיִּכָּל. וְזֶהוּ אֲדָנִי שֶׁפְּתֵי תִפְּתַח.
וּבְשִׁפּוֹתָם פִּיּוּ בְּתִפְּלַת עֲרֻבִית,
הַנֶּשֶׁר יוֹרֵד בִּימּוֹת הַחֹל לְקַבֵּל
בְּכֻפּוֹ אֶת תִּפְּלַת הַלִּלְהָ, וְזֶה
נִקְרָא נִוְרִיא"ל. אֲוִרִיא"ל מִצַּד
הַחֹסֶד, וְנִוְרִיא"ל מִצַּד הַגְּבוּרָה,
שֶׁהִיא אֵשׁ דּוֹלָקֶת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ
(דניאל ז) נֶהָר דִּינֹר שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא
מִלִּפְנֵיו. וּבְתִפְּלַת שְׁחִרִית יוֹרֵד
אֲרִיָּה לְקַבֵּל תִּפְּלַת הָאָדָם בְּרוּעוֹ
וּבְכֻפּוֹ, שֶׁאֲרַבַּע כְּנָפִים לְכָל חֵיהּ, וְזֶה מִיכָא"ל. וּבְתִפְּלַת הַמִּנְחָה יוֹרֵד שׁוֹר לְקַבֵּל תִּפְּלַת בְּקִרְנוֹ

וְאָמַר (שם פסוק כ) וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ.
וְדוֹד בְּגִין גְּלוּתָא אָמַר (שמואל ב יז כט) הָעַם רָעַב
וְעַיִן וְצָמָא בַּמִּדְבָּר. וּבְגִין דְּחִזָּא שְׂכִינְתָא
חֲרָבָה וַיִּבְשָׁה, הָיָה אִיהוּ נֹטֵל צֶעֶרָא בְּגִינָה.
דְּבִתֵּר דְּחִזָּא דְּחִזְרוּ יִשְׂרָאֵל בְּתִשּׁוּבָה בְּחִדְוָה,
תִּקַּן עֲשָׂר מִיָּנִי תַּהֲלִים וּבִסּוּף כָּלָהוּ אָמַר (תהלים
פו יא) תִּפְּלָה לְדוֹד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנִי וְגו'.
חִזָּא דְּכָלָהוּ צְלוֹתֵין דְּנִגְנוּנָא, הוּוּ מִתְּעַטְפִין
קָדָם מַלְכָּא, וְלֹא הוּוּ עֲאֲלִין עַד דִּיעוֹל צְלוֹתָא
דְּעֲנִי. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב תִּפְּלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֹף
(שם קב א). דְּעֵטֵף כָּל צְלוֹתֵין קֳדָמָי עַד דְּעֲאֵל
צְלוֹתָהּ דְּעֲנִי.

וּבְגִין דָּא צְלוֹתָא (דְּעֲנִי אֲקָדִים לְכָלָהוּ מֵאֵן צְלוֹתָא דְּעֲנִי דָּא צְלוֹתָא)
דְּעֲרֻבִית דְּאִיהִי רְשׁוֹת בִּפְנֵי עֲצָמָה בְּלֹא
בַעֲלָהּ. וּבְגִין דְּאִיהִי בְּלֹא בַעֲלָהּ, אִיהִי עֲנִיָּה
וַיִּבְשָׁה וְצָדִיק עֲנִי וַיִּבֹשׁ. וְצְלוֹתָא דְּשְׁבֹת אִיהִי
צָדִיקָה לְעֲנִי. (דִּלְיָה כְּמָה דְּאֲוִקְמוּהּ מֵאֲרִי מִתְּנִיתִין שְׁמֵשׁ בִּשְׁבֹּת צָדִיקָה
לְעֲנִיִּים) וּבְגִין דָּא צָרִיף בַּר נֶשׁ לְמַהוּי אִיהוּ כְּעֲנִי
לְתַרְעָא דְּמַלְכָּא בְּצְלוֹתָא דְּעֲמִידָה, בְּכָל שִׁית
יוֹמִין דְּחַל בְּגִין שְׂכִינְתָּא. וּמִתְּעַטֵּף בְּעֵטוּפָא
דְּמִצְוָה כְּעֲנִי, וְהִיא בְּתִפְּלִין כְּאֲבִיוֹן לְתַרְעָא
דְּהִיכְלָא דְּאִיהִי אֲדָנִי. דְּהִכִּי סָלִיק לְחִשְׁבוֹן
הַיִּכָּל. וְדָא אִיהוּ (תהלים נא יז) אֲדָנִי שֶׁפְּתֵי תִפְּתַח.
וְכַד אֶפְתַּח פּוֹמָה בְּצְלוֹתָא דְּעֲרֻבִית, נִשְׂרָא קָא
נְחִית בְּיוֹמִין דְּחַל לְקַבֵּלָא בְּגִדְפָהָא צְלוֹתָא
דְּלִילְיָא, וְדָא נִוְרִיא"ל אֲתַקְרִי. אֲוִרִיא"ל
מִסְטָרָא דְּחֹסֶד. וְנִוְרִיא"ל מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה
דְּאִיהוּ נֹר דְּלִיק, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (דניאל ז) נֶהָר דִּינֹר
נִגִּיד וְנִפֵּק מִן קְדָמוּהִי. וּבְצְלוֹתָא דְּשְׁחִרִית
נְחִית אֲרִיָּה לְקַבֵּלָא צְלוֹתָהּ דְּבַר נֶשׁ, בְּדְרוּעוֹי
וּגִדְפוֹי דְּאֲרַבַּע גְּדָפִין לְכָל חֵיהּ וְדָא מִיכָא"ל.
וּבְכֻפּוֹ, שֶׁאֲרַבַּע כְּנָפִים לְכָל חֵיהּ, וְזֶה מִיכָא"ל. וּבְתִפְּלַת הַמִּנְחָה יוֹרֵד שׁוֹר לְקַבֵּל תִּפְּלַת בְּקִרְנוֹ

ובצללותא דמנחא שור נחית לקבלא צלותא
בקרננוי ובגדפוי ודא גבריא"ל.

ובשבת נחית קדשא ברין הוא בתלת אבהן
לקבלא בת יחידה בהון ודא רזא
דשבת, ש' בת, בתלת אבהן מקבל קדשא
ברין הוא לצלותא דאיהי שבת בת יחידה
דילה.

בההוא זמנא חיון עלאין דאתקריאו בשמא
דה' פתחין ואמרין שאו שערים
ראשיכם וגו' (שם כד ו'). בההוא שעתא מתפתחין
שבעה היכלין היכלא קדמא היכלא דאחבה.
תנינא היכלא דיראה. תליתאה היכלא דרחמי.
רביעאה היכלא דנבואה דאספקלריא דנהרא.
חמישאה היכל דנבואה דאספקלריא דלא
נהרא. שתיתאה היכל צדק. שביעאה היכל
דין. ועליהו פתיב בראשי"ת, ברא שית.
אלהים היכלא שביעאה. ואנון שבעה היכלין
לתתא (דף קכט ע"א) ושבעה היכלין לעלא.
ולקבליהו שבעה קלי דהבו לה'. ותמנסר
אזפרות דהבו לה', דבהון שט קדשא ברין
הוא בתמנסר עלמין, (שם סח יח) ברכב אלהים
רבותים אלפי שנאן, דאנון תמנסר אלפי רבוא
עלמין.

וכמה נטורי תרעין אית ונטורי היכלין
דמקבלין צלותין. וכל צלותא לא
תיעול אלא במדה ובמשקל. ובגין דא אתמר
על צלותא, (דברים כה יג) לא יהיה לך בכיסוד וגו'.
וצלותין חסרין, עליהו אתמר (דניאל ה כז) תקל
תקילתא במאזניא ואשתכחת חסיר. אף על
גב דהאי קרא באתר אחרא אוקמוה, שבעין
אנפין לתורה. בגין דשכינתא עלה אתמר (שה"ש
ד י) בלף יפה רעיתי ומום אין בך. ולא קבילת
צלותא דאית בה מומא. הךא הוא דכתיב (ויקרא
כב כ) כל אשר בו מום לא תקריבו.

ובכנפיו, וזה גבריא"ל.
ובשבת יורד הקדוש ברין הוא
עם שלשת האבות לקבל את הבת
היחידה בהם, וזה סוד השבת,
ש' בת. בשלשה אבות מקבל
הקדוש ברין הוא את התפלה
שהיא השבת, הבת היחידה שלו.
באותו הזמן החיות העליונות
שנקראו בשם של ה', פותחים
ואומרים, שאו שערים ראשיכם
וגו' (שם כד). באותה השעה
נפתחים שבעה היכלות. ההיכל
הראשון - היכל האהבה. השני -
היכל היראה. השלישי - היכל
הרחמים. הרביעי - היכל הנבואה
של האספקלריה שמאירה.
החמישי - היכל הנבואה של
האספקלריה שלא מאירה. הששי
- היכל הצדק. השביעי - היכל
הדין. ועליהם כתוב בראשית,
ברא שש. אלהים, ההיכל
השביעי, והם שבעה היכלות
למטה ושבעה היכלות למעלה.
וכנגדם ז' קולות של הבו לה'.
ושמונה עשרה אזכרות של הבו
לה', שבהן שט הקדוש ברין הוא
בשמונה עשר עולמות ברכב
אלהים רבותים אלפי שנאן, שהם
שמונה עשר רבוא עולמות.
וכמה שומרי שערים עם שומרי
ההיכלות שמקבלים את
התפלות. וכל תפלה לא תכנס
אלא במדה ובמשקל, ומשום זה
נאמר על התפלה לא יהיה בכיסוד
וגו'. והתפלות החסרות, עליהן
נאמר, שקל שקלת במאזנים
ונמצאת חסר. אף על גב
שהפסוק הזה במקום אחר
פרשוהו, שבעים פנים לתורה,
משום שעל השכינה נאמר בלף
יפה רעיתי ומום אין בך, ואין
מקבלת תפלה שיש בה מום. והו
שכתוב (ויקרא כב) כל אשר בו מום
לא תקריבו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכונת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה בימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשׁוֹבֵעַ וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסִלִּיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מְדַלֵּג על הַהָרִים מְקַפֵּץ על הַגְּבְעוֹת:
דוֹמָה דודי לְצִמִּי אוֹ לְעֶפֶר הָאֵלִילִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחֵר כְּתִלְנוּ
מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָלוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָבִים:
עֲנֵה דודי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רְעִיתִי יָפֶתִי וְלִכִּי לָךְ.

(בשיר השירים פ' ב, ח-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקיננו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
וכן בנמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכנה עליונה.
ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שעיקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.
ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם יון גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
ובכן יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
יזכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל
מעלת "מזבח הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
[7] ציבור של 30 איש, **וכן יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 0548-436784**